

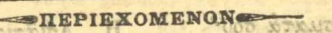
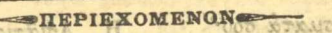
ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛ. ΑΞΗ 20. ΦΥΛ. ΠΡΩΤΗ, ΑΞΗ. 40.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα καὶ ὑποχρεωτ. δι' ἕν ἔτος ἐν Ζακύνθῳ ἀνέτριμ. δρ. 2.
Ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἑτησίᾳ 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. κ. 10.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῳ: ἘΙΝΑΟΥΑΡΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ ΑΡΙΘ. 17.

Ποιήσεις.—Π. Μ.—Τζερμπίνου, —Λασκαράτου, —Χ. Ἀννίνου, —Τσακασιάνου
—Fedi, —Τ. —Λισώπου, —Δῶρο Πρωτοχρονιάτικο Φωσκόλου Ὅρτις, Μετάφρ.
Γ. Κ. Σφήκα. —Εἰδήσεις καὶ Ἀγγελίαι.

ΔΙΟΥΓΡΑΜΜΟΣ

Εἰς τὴν γέννησίν τοῦ διαδοχοῦ τοῦ ελλ. θρόνου

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ἄρον τὰς πύλας, Σιών τοῦ γένους·
Ὁ Ἀυτοκράτωρ προβαίν' ἡμῶν.
Ὅν ὠνειρεύθης εἰς τεθλιμμένους,
Χρόνους ὀνειδούς καὶ ζεναγμῶν.

Τὰ ῥάκη ἐκδύσαι τῆς χηρείας·
Μακρὰν τῆς κόμης σου ἡ σποδός·
Παῦσον τὰ δάκρυα τῆς πικρίας·
Νέας ἀνοίγει δόξης ὁδός.

Ἀπὸ Διγαίου μέχρις Ἐδζείνου,
Ὅπου ἡ γλώσσά των ἀντηχεῖ,
Σὲ χαιρετῶσι μετ' εὐφροσύνου
Παλμοῦ τὰ τέκνα σου τ' ἀτυχῆ.

Ἐν ἐκ μυρίων μόνον ζομάτων,
Ἐν μόνον ὄνομ' ἀντιλαλεῖ,
Τὸ πῦρ ἐξάπτου τῶν αἰσθημάτων,
Τῆς Ἄγαρ τρόμος καὶ ἀπειλή.

Ὅποιους πόθους καὶ μεγαλεῖα,
Ὅποια ὄνειρα πρόσφιλή
Ἐκεῖνο τόνομα, ἡ γλυκεῖα
Ἐκεῖνη λέξις ἀνακαλεῖ.

Φέρετε λίθων καὶ χρυσίων·
Βουκόλοι σπεύσατε καὶ βοσκοί·
Μᾶς ἐγεννήθη ξανθὸν παιδίον·
Ἡ προφητεία ἡ μουσική.

Μοῦσα, τί σκέπτεσαι; συναγάλλου·
Στέψον τὴν κόμην μ' ἄνθη κ' ἔμπρός·
Τὴν χύραν λάβε ἐκ τοῦ πασσάλου,
Καὶ μὲ καρδίαν πλήρη πυρός,

Εἰς πολυχρόσους ἐλθὲ αἰθούσας·
Ἄλλὰ μὴ σπεύδης, ὀλισθηρὸν
Ἐκεῖ τὸ ἔδαφος εἰς τὰς Μούσας
Καὶ πάθης τραῦμα ἀνικρόν.

Εἰς πορφυρόχρουν ἐκεῖ κοιτίδα
Θά εὐρης νίπιον ἰλαρόν,
Τοῦ γένους, Μούσα μου, τὴν ἐλπίδα,
Τὸ δνειρόν μας τὸ τρυφερόν.

Βαυκάλισέ το μὲ τᾶσματά σου,
Χωρὶς εἰς μύθους νὰ πλανηθῆς,
Καὶ εἰς τὰς πτέρυγας τοῦ Πηγᾶσου
Ἐν τῷ αἰθέρι λητμοναθῆς.

Βαυκάλισέ το μὲ τᾶσματά σου
Εἰπέ τῷ ὅτι μέγας πολὺ
Θά γίνῃ ἄρχων τῆς διθαλάσσου
Ἐκείνης χώρας ὅπου φυλῆ,

Φυλὴ ἀγρία μόνον εἰς αἶμα
Καρδίαν τέρπουσα σιδηρᾶν
Αὐτοκρατόρων Ἑλλήνων ζέμμα
Ἐσφτερίσθη εἰς φοβερᾶν

Στιγμὴν ὀλέθρου καὶ ἀγωνίας
Κ' ἔξεψε μέτωπον ρυπαρόν
Καὶ θρόνον ἔξησεν ἀτιμίας
Εἰς τὴν βασιλίσσαν τῶν χωρῶν.

Εἰπέ τῷ ὄλην, ὄλην τοῦ γένους
Τὴν ἰσορίαν τὴν Ἐλιθεράν
Αἰῶνας δῖελθε τεθλιμμένους,
Ἄλλὰ μὴ κρύπτῃς καὶ τὴν χαρὰν

Ὅτι τὸ ἔθνος ἐν τῇ βαρείᾳ
Τῆς τρικυμίας του συμφορᾶ
Ἦτον ὁ λύχνος ἐν τῇ σκοτίᾳ,
Μόν' εἰς τὸν πάγον τῆς γῆς πυρά.

Εἰπέ τῷ τᾶθλα τοῦ Μαραθῶνος,
Τῆς Σαλαμῖνος, τῶν Πλαταιῶν,
Ἄλλὰ μὴ κρύπτῃς καὶ τὴν χαρὰν
Κατὰ χιλίων τῆς γῆς λαῶν

Καὶ τῆς Ἀσίας τὴν ἐπηρμένην
Ὄφρὸν κατέβαλε, θαυμασμοῦ
Πληρῶν τὴν τρέμουσαν οἰκουμένην
Εἰς τόσον βῆμα ἠρωϊσμοῦ.

Μὴ λησμονήσῃς τὸν Μακεδόνα
Ξένην δὲν εἶχε φλέβα αὐτός
Ἑλλήν ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα
Ὅν ἐπροκάλεσε προπετώσ

Ἡ Ἀσιᾶτις ὑπεροψία
Ἦν μόνη πάντοτε ἡ Ἑλλάς
Ἐπεριφρόνησε πεποιθὺν
Εἰς τὰς εὐτόλους αὐτῆς φυλάς.

Φέρων τὰ δόγματα τὰ μεγάλα
Τῶν φιλοσόφων τῶν Ἀθηνῶν
Νὰ μεταδώσῃ εἰς ἔθνη ἄλλα
Εἰς σκότη ζῶντα πυκνὰ φρενῶν

Εἰργάσθη θραύων ἐν Ἐκβατάνοις
Τὸν ὑπερήφανον κολοσσόν
Τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς πλάνης
Καὶ πνεῦμα νέας ζωῆς φουσσῶν.

Εἰπέ τῷ ἔτι δὲν εἶνε μῦθοι
Ὅτι παιδίον δέκα ἐτῶν
Μέγαν, ἀτίθασσον ἠδυνήθη
Ἴππον, Βουκέφαλον περωτόν,

Ἐπὶ τὰ σκέλη του νὰ δαμάσῃ
Καὶ ὁ πατήρ του τὸν νικητὴν
Τοῦ κόσμου ἔβλεπεν ἐν ἐκστάσει
Εἰς τὴν μεγάλην τόλμην αὐτήν.

Παράλειψέ τῷ τῆς Χαιρωνείας
Τὴν μυριόνηκρον συμπλοκὴν,
Τῆς ταλαιπώρου Δημοκρατίας
Πνοῆν ἐσχάτην, σπασμοδικήν.

Εἰς τὰς πρασίνους ὄχθας τοῦ Νεῖλου
Ἐλθέ· εἰπέ τῷ, ποιοὶ ἐκεῖ
Ἐπὶ τὰς πτέρυγας ὁμοφύλου
Καρποὶ παρήχθησαν ἐθνικοί.

Ἐκεῖ τοῦ Λόγου παρεσκευάσθη
Τὸ μέγα ἔργον κατὰ μικρόν
Καὶ τὸν Σταυρόν του πρώτῃ ἠεπάσθη
Νεκρὰ ἢ ζῶσα, ζῶντα νεκρόν

Ἡ μεγαλόφρων φυλὴ ἐκείνη
Ἦτις πᾶν μέγα βυσοδομεῖ
Καὶ τὴν ὑψηλίον διευθύνει
Ἐν τῇ προόδῳ καὶ τῇ τιμῇ.

Ἐλθέ, ἐκείθεν τῆς Μεσογείου
Διασκελίζουσα τὰ μακρὰ
Πελάγη ὅπου τοῦ μαρτυρίου
Ἡ νῆσος δούλη κλαίει πικρά. (1)

Τὸ βῆμα κράτησον εἰς τὰ ὄρη
Ὅπου τὸν ὑπατοῦ τῶν Θεῶν
Ἡ Μαιονία ἐφρούρει κόρη
Κατὰ συζύγου φίλον υἱόν.

Κήρυξ ἐκείθεν φωνῆ μεγάλη
Τὰ εὐαγγέλια τῆς χαρᾶς
Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλῃ
Θὰ ἀποβαλῇ τὰς συμφορὰς.

Ναί, εἰς τοὺς κόλπους μητρὸς γλυκαίας
Θὰ ἐπανεῖθῃ κόρη ἀγνή
Ἦν κῦμ' ἀπάνθρωπον τρικυμίας
Μακρὰν τῆς θλίβει καὶ τυραννεῖ.

Ἐπαγε, ὑπαγε χωρὶς τρόμον
Εἰς τὴν ὠραίαν τοῦ Κοραῆ
Πατρίδα, ὅπου χεῖρες ἀνόμων,
Αἱμάτων τέκνα, φόνων υἱοί,

Ὅργαν' ἀγρίας τυράννου λύσσης
Καρδίαν ἔτερψαν φονικὴν
Εἰς ἀτιμίας, σφαγὰς κ' ἐμπρήσσει
Εἰς τραγωδίαν σπαρακτικὴν.

Χαιρέτισέ την ἀπὸ καρδίας
Εὐέλπισέ την τὴν δυστυχῆ
Εἰπέ τῇ λόγους παραμυθίας.
Τὰ βάσανόν της ἔτι βραχύ.

Εἰς τὸν ὀρίζοντα ἀνατέλλει
Ζωῆς κ' ἐλπίδων φαειρῶν ἠώς,
Μέγα τὸ μέλλον ἡμῶν ἀγγέλλει
Ξανθῶν γονέων ξανθὸς υἱός.

Ὅμοίαις σάλπισσον ἀγγελίας
Εἰς τὰς δυστήνους Κυθωνίας,
Θῦμ' ἀθανάτου φιλοπατρίας
Ἰώνων ἴδιον γενεᾶς.

Πρὸ τῆς Τενέδου ὀλίγον ἔστη,
Ὅπου ἡ δόξα τῶν Δαναῶν
Ὅπου τὸ κῦμα δὲν ἐφοβήθη,
Οὐδ' ἐσεδάσθη κόσμον λαῶν,

Οὐδὲ ἐσώθηον ἠγεμόνα
Ἄλλ' ὑπερήφανον ἐγερθὲν
Ὅγκον ἐγχεύασεν ἀλαζόνα
Μάτην πολλακίς μασιγιωθέν.

Εἰς τὴν καθέδραν τῶν Κωνσταντίνων
Τὸ βῆμα εὐθινη τὸ ταχύ,
Φαιδρῶν ἐλπίδων φέρουσα κρίνον
Φεῦ! εἰς πρωτεύουσαν ἀτυχῆ.

Εἰς τὸ ξανθὸν μας εἰπέ παιδίον
Πόσα ὑπέστη τόσον καιρὸν
Ἐπὶ τὴν σπάθην ὀρθῶν ἀγρίων
Ἡ γῆ τῶν πόθων τῶν φλογερῶν.

(1) Ἡ Κύπρος.

Ὅτι ὁ ἔσχατος Κωνσταντῖνος
 Τοῦ θείου ἄρτου μεταλαβὼν
 Ὡς στρατιώτης ἀπλοῦς τὸ σιμῶνος
 Τὸ μέγ' ἀπώθει τῶν ἀσεβῶν

Καὶ πλήρης θάρρους ἀπεγνωσμένου
 Δὲν ὑπεχώρει, ἀλλὰ ἐκεῖ
 Ὅπου ἐβρόντα τὸ πλόν του ξένου
 Κ' ἡ λύσση ἀντήχει ἡ ἐχθρική

Μεγάλην ἔγραψε διαθήκην
 Μὲ τοῦ σιδήρου του τὴν αἰχμὴν.
 Εἶρος, μὴ θέσης, Ἕλληνας, εἰς θῆκην
 Πρὶν τῆς πατρίδος σου τὴν τιμὴν

Κηλιδωθεῖσαν εἰς αἶμα πλύνης
 Καὶ εἰς τὴν Πύλῃν τοῦ Ῥωμανοῦ
 Ἴδης τὰ κέρατα τῆς Σελήνης
 Ὑπὸ τοὺς πόδας χρισιανοῦ.

Ἐπεσε κ' ἔπεσε ταυτοχρόνως
 Τὸ γένος κάτω, ἄνευ πνοῆς,
 Ἄλλ' ἔτηρέτο ἀπώτος μόνος
 Ὁ μέγας πόθος νέας ζωῆς.

Ἐπὶ τοῦ Πίνδου καὶ τοῦ Πηλίου,
 Ἡραΐου δώματα φλογερά,
 Τὰ ζῆφην ἴστραπτον τοῦ ἀνδρείου
 Κλέπτου, μετέωρα φοβερά.

Δικαμαρτύρησις αἰωνία
 Κατὰ τῶν φαύλων κατακτητῶν
 Ὦν συνετρέβετο ἡ μαρτία
 Πρὸ τῆς μαχαίρας τῶν ἀνταρτῶν.

Αἴφνης ἀντήχησε προφητεία
 Ὅτι τὸ ἔθνος θ' ἀναστήθῃ
 Κ' ἐν τῇ Ἀγίᾳ πάλιν Σοφίᾳ
 Ἡ λειτουργία θὰ τελεσθῇ.

Καὶ εἰς τὴν διθάλασσον χώραν, ἧτις
 Εἶνε τὸ μῆλον τόσων παθῶν,
 Ὁ Θεοφόρος εἶπε προφήτης
 Θὰ βασιλεύσῃ γένος ξανθόν.

Τὸ γένος ἔλειπε καὶ ὁ Ἕλληνας
 Ἐν τῇ ἐρήμῳ τῶν συμφορῶν
 Ἐβλῆπε μόνον φωτὸς νεφέλην
 Τὸν φιλορθόδοξον Ἰσχυρόν.

Κ' ἐχειροκρότει καὶ ἐπυρρῆμι
 Εἰς πᾶσαν νίκην του ἐκ ψυχῆς
 Καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἐπεθύμει
 Νὰ ἔλθῃ βύρνης αὐτοῦ ταχύς.

Ἄλλ' ὄχ' ἡ Πρόνοια ν' ἀδικήσῃ
 Δὲν ἐφαντάσθη ποτὲ λαόν
 Ὅστις ἐξέπληξε καὶ ἐκπλήσσει
 Διὰ τοῦ ὕψους τῶν ἰδεῶν.

Ὅστις κατ' ἄλλην τὴν Οἰκουμένην
 Πᾶσαν ἐδίδαξεν ἐποχὴν
 Κ' ὑπὸ τὴν σπάθην ἐτι τὴν ζένην
 Ἐξηκολούθει τὴν διδασχὴν.

Κ' ἰδοὺ ἐκ τόπων ἐξαιρήνης κούων
 Ὅπου βιοῦσι λαοὶ ξανθοὶ
 Εἰς τὸ ἐν πόντῳ παλαιὸν πλοῖον
 Καὶ κινδυνεῦον ν' ἀπολεσθῇ

Πηδαλιούχον προσφέρει νέον,
 Τύπον εὐθύτητος καὶ τιμῆς,
 Τέκνον ἀρχαίας φήμης γονέων,
 Λίθον μεγάλης οἰκοδομῆς.

Καὶ μετὰ κόρης ξανθῆς συνδέει
 Χαριτοβρύτου, περικαλλοῦς
 Ἡς τὸ παρθέσιον βλέμμα ἐμπνέει
 Πόθους μεγάλους καὶ ὑψηλοῦς.

Κόρη ἐπέπρωτο Κωνσταντῖνου,
 Τῶν τόσων πόθων μας καὶ παλμῶν,
 Τὸν μέλλοντ' Ἀνακτα τοῦ Εὐζείνου,
 Τὸν Κωνσταντῖνον νὰ τέξ' ἡμῶν.

Ἄρον τὰς πύλας, Σιών τοῦ γένους,
 Ὁ αὐτοκράτωρ προβαίν' ἡμῶν
 Ὅν ὠνειρεύθῃς εἰς τεθλιμμένους
 Χρόνους ὄνειδους καὶ γεναγμῶν.

Τὸ χρησιμοκῆρυκτον ἐγεννήθη
 Παιδίον, κρότησον ἐκ χαρᾶς,
 Ἕλλάς, τὰς χεῖρας πληξὸν τὰ γῆθη,
 Τοῦρκε, ἐκ θλίψεως φοβεράς.

Ἄταφ', ἀκήδευτα, ἐρριμμένα,
 Βορὰ ὀρνέων, βορὰ κυνῶν,
 Ὅσα προγόνων ἐξυβρισμένα
 Ὑπὸ τῶν φαύλων Ὀθωμανῶν.

Ἐκ τῆς μεγάλης ταύτης ἡμέρας,
 Τῆς ζωηφόρου, τῆς ἱερᾶς,
 Ἡτις τὸ μέγα προσφέρει γέρας
 Δοκιμασίας ὀδυνηρᾶς,

Λάβετε, λάβετε ἀποκλήρων
 Μαρτύρων νέαν ζωὴν, ὅσα
 Ὁ χρόνος ἔφρασε τῶν ὀνείρων
 Ὁ Κωνσταντῖνος σᾶς χαιρετᾶ.

Ἄρον τὰς πύλας, Σιών τοῦ γένους,
 Ὁ αὐτοκράτωρ προβαίν' ἡμῶν
 Ὅν ὠνειρεύθῃς εἰς τεθλιμμένους
 Χρόνους ὄνειδους καὶ γεναγμῶν.

Τὸ πτώμ' ἀνεῦρε τοῦ βασιλέως
 Ἐν τῇ κονίστρῳ τῆς φονικῆς,
 Ἄλλὰ τὸ ξίφος ζητεῖ ματαιῶς
 Μάτην τὸ γέμμα ζητεῖ ἐκεῖ

Ὁ αἰμοβόρος Σουλτάν ἐν λύσση
 Ἄγγελος ἄνωθεν κατελθὼν
 Τὰ ἐξαρπάζει, ἵνα γολίση
 Μίαν ἡμέραν ἕνα ξανθόν.

Αὐτὰ εἶπέ τῳ μὲ τᾶσματᾶ σου
 Μὲ τῆς κιθάρας σου τὴν φωνὴν
 Καὶ τὰς ἀγνάς του χεῖρας ἀπάσου
 Ὅχι μ' ὑπόκλισην ταπεινὴν,

Ὅχι μὲ κόλακος ἀγυρτίαν
 Ὅστις ὡς σάραξ εἰς τὰς αὐλάς
 Εἰσδύων τρώγει τὴν βασιλείαν
 Μὲ τὰς κυρτώσεις του τὰς πολλὰς.

Εἶπέ τῳ ἐτι... ἅ! πόσα, πόσα,
 Μοῦσα, αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ,
 Πλὴν νὰ ἐκφράσῃ εἰς μάτην γλώσσα
 Ἀποπειρᾶται τόσον πτωχὴ!

Δεῖξέ τῳ μόνον τὸν Παρθενῶνα,
 Ὅστις κειμήλιον ἐθνικόν
 Στολιζεῖ πάντα τῆς γῆς αἰῶνα,
 Φεῦ! τῆς Ἑλλάδος πιστὴ εἰκὼν.

Ὅτῳ μὲ μέλη συντετριμμένα,
 Σεσυλημένα καθὼς αὐτός,
 Ὅρθοι ἐρείπιον τὸν αὐχένα,
 Κινεῖ εἰς ἐκπληξίν σκελετός.

Εἰς τὰ πτερὰ σου λάβε τον, Μοῦσα,
 Ἄλλὰ μὲ σέβας καὶ προσοχὴν,
 Καὶ εἰς τὴν Πνύκα εὐθυδρομοῦσα
 Τὸν λίθον δεῖξέ τῳ τὸν τραχύν,

Ὅθεν ὁ εἴπωρ ἐβροντοφῶνει
 Τοὺς φλογερούς του Φιλιππίει
 Καὶ νὰ ἐγειρῇ λέγων ἐφρόνει
 Πηλμοῦς γενναίους ἠρωϊκοῦς

Ἄλλ' ἦτον ἤδη ἀργὰ καὶ μόνον
Κέρδος οἱ λόγοι τοῦ οἱ χρυσοῖ
Οὓς ἐπιπλέοντας τῶν αἰώνων
Ἡ τυραννία τόσοσ μισεῖ.

Ἐκείθεν δεῖξέ τῳ τὸ Θησεῖον,
Εὐγνωμονούτων συμπολιτῶν
Πρὸς μέγαν Ἄνακτα Μαυσωλειῶν
Καὶ μετὰ Θάνατον ποθητόν.

Οὗτος τὰς πρώτας τοῦ μεγαλείου
Ἔθεσε βάσεις τῶν Ἀθηναίων
Καὶ φόρου ἔσωσεν ὀλεθρίου
Τὸ μισοφόρον τέρας κτανῶν.

Εἶθε, εἰπέ τῳ, μίαν ἡμέραν
Εἰς τῶν Κουρήτων οὕτω τὴν γῆν
Πλευσας, εἰσέτι ἐνδοξοτέραν
Νὰ κατενέγκῃ νίκης πληγὴν.

Καὶ φόρον αἵματος ν' ἀπαλλάξῃ
Τὴν Ἀμαζόνα τὴν δυσυχηῖ,
Ἦτις τὸ τέρας τῆς νὰ πατάξῃ
Δράξ' κατ' Ἡπείρων μονομαχεῖ.

Μία ἀκόμη ἐκεῖθεν πτήσις
Διὰ τὸ νέον πτηνὸν ἀρκεῖ.
Φέρε το, Μοῦσα, νὰ τὸ βαπτίσῃς
Ἐπὶ τοῦ Πάρνηθος, εἰς γλυκὺ

Ζεφύρων ρεῦμα, ἀνύψωσέ το
Εἰς τὴν ἀκρόρειαν τῆς Φυλῆς
Καὶ τί συνέβῃ ἐκεῖ εἰπέ τῳ
Χωρὶς οὐδόλως νὰ συσαλῆς.

Δὲν ἀποσρέφονται χαρακτῆρας
Φιλελευθέρους οἱ βασιλεῖς
Παρεγνωσμένης γνωσῆ ἐκ πείρας
Τὰ προϊόντα ἀποσολῆς.

Ἄλλ' ὄχι, φόβος οὐδεὶς, τοῦ γένους
Θὰ μείνῃ ἀσπιλος ἡ χαρὰ
Καὶ μόνον πόθους ἠγιασμένους
Μὲ τόσα δάκρυα Σιβερά

Σώφρων Μονάρχης θὰ ἐκπληρώσῃ
Καὶ τὴν λαμπρότητα καὶ ἰσχύν
Εἰς ἔθνος ἐνδοξον θ' ἀναδώσῃ
Μακρῶν αἰῶνων πληρῶν εὐχῆν.

Ἄλλὰ ὠχρίασας, ἀλλὰ κλαίεις;
Μοῦσα, τί τόσοσ σέ συγκινεῖ;
Πρὸς ποία νέφη φόβου παλαίεις;
Μὴ, μὴ ἀπαίσιοι οἰωνοί.

Ἐκ τῆς παλαίστρας παθῶν ἀγρίων
Ὅπου σπουδάρα καὶ ἐλεεινοὶ
Στενοὶ τὰ γῆθη καὶ τὸ κρανίον
Ἀγῶνα μάχονται ἀγενεῖ

Ὡς ἐπὶ πτώματος πειναλέοι
Κύνες, ἀπόσρεψον, Μοῦσα, ἀγνή
Τὸ πρόσωπόν σου, φρίκην ἐμπνέει,
Ἀπογοήτευσιν ἡ σκηνή.

Δίκην σχηματίσων ῥιπιδίου
Τὰ φλογερά σου, Μοῦσα, πτερὰ
Καὶ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ παιδίου
Κρύβον τὰ αἶσχη τὰ λυπηρά.

Μὴ ἀπελπίζου· μακρᾶς δουλείας
Προῖξ ἀπαισία, δῶρον πικρὸν,
Ὡς μετὰ σάλον νυκτὸς ἀγρίας
Βράζει τὸ κύμα ἐπὶ μακρὸν,

Οὕτω πᾶς θόρυβος θὰ ἐκλείψῃ
Κ' ἐκ τοῦ βορβορίου καὶ τοῦ πηλοῦ
Ὡραιοτέρα θὰ ἀνακύψῃ
Ἡ γῆ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ καλοῦ.

Ἄρον τὰς πύλας, Σιών τοῦ γένους;
Ὁ Αὐτοκράτωρ προβαίν' ἡμῶν
Ὅν ὠνειρεύθης εἰς τεθλιμμένους
Κρόνους ὄνειδους καὶ γεναγμῶν.
Εἰς λάκκον πίπτει, δὲν ἀποθνήσκει·
Ὁ Θάνατός του εἶνε ζωὴ.
Καὶ τὴν πορείαν του ἀνευρίσκει,
Ἦν λησμονοῦσιν ἄλλοι λαοί.

Πόθεν; τίς οὗτος; κλίνατε γόνυ·
Πολλὰ τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ·
Ὡς καταράκται διπλῶν χρόνοι
Ἐπὶ μεγάλου πολλοὶ λαοῦ,
Ἰδοῦ τον πάλιν τὸν Ἄνακτά του
Μόνον ἐζήτει ἀναφανείς·
Ἰδοῦ πληροῦνται τὰ ὄνειρά του·
Ξανθὸν προσφέρουν ξανθοὶ γονεῖς.

Πολλοὶ ἠκόνησαν ὡς βόμφαινα
Πολλοὶ τὴν γλώσσάντων καθ' ἡμῶν,
Ἄλλοι ἀπόφασιν ἀπευκταίαν
Εἰς τὸν φρικτόν των εἶπον θυμὸν.
Δεῦτε καὶ ἴδετε τοῦ Κυρίου
Τὰ ἔργ'. Ἀνοίξατε ὀφθαλμοί·
Ἐκ τοῦ ὄνειδους καὶ μαρτυρίου
Ζωὴ ἐβλάστησε καὶ τιμή.

Ἦκουεν ὄλα γένον τὸ γένος,
Ὡς ἐν ἀλύσσειν ὁ Σαμφῶν
Καὶ ὡς ἐκεῖνος ἐξυβρισμένος
Ἦρκεῖτο ἄνω τῆμα ὕψων.
Θέσατ' ἐκ λίθων σέμμα τιμῶν
Εἰς τοῦ παιδίου τὴν κεφαλήν
Ἐξ ἀδαμάντων καὶ τοπαζίων
Ἐνδύσατέ το χρυσὴν σολήν.

Ἄλλ' ἐσκορπίσθησαν οἱ ἐχθροὶ του·
Πάντες ἐξέλιπον ὡς σκιά·
Εἶνε κραταιώσεις αἱ ὁδοὶ του
Φλόξ ἡ μεγάλη του δεξιὰ.
Ἄλλ' ὄχι, μόνη ἡ εὐλογία
Ἄρκει τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ Θεοῦ
Ἐπὲρ πορφύραν ἀγνή καρδία,
Καὶ ἡ ἀγάπη πιστοῦ λαοῦ.

Ἐλλάς, ἀγάλλου· προετοιμάσου·
Εἶνε ὁ Κύριος βοηθός·
Ζώσον με μάχαιραν τὰ πλευρά σου
Ἄρματιλάτης σου ὁ Ξανθός.

Ἐν Τραπεζοῦντι 1868

Π. Μ.

ΓΝΩΜΗ

Διὰ τοὺς ἄνδρας ἡ γυνὴ
Εἶν' ἀένναος, ποιινή.

ΤΖΕΡΜΠΙΝΟΣ

Τ' ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ

τῆ Δεσποινίδι Κ.

Αχ! τ' ὄνομά της οὔτε εἰς τὴν αὔρα
Δὲν τόλμησα ὡς τώρα νὰ τὸ πῶ,
Τὰ σωθικά μου μέσα καίει λεύρα
Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ τόσο ἀγαπῶ
Καὶ ἡ καρδοῦλά μου βαθεῖα στενάζει.
Μὰ τ' ὄνομά της μέσα τὸ κρατῶ,
Στὸν ἄνεμο ἂν τὸ εἰπῶ τ' ἀρπάζει
Κι' ἡ εὐτυχία ξεπετᾷ μ' αὐτό.

Ἄχ! οὔτε, οὔτε τὴν ἀκρογιαλιά
Δὲν ἔγραψα ποτὲ τὸ ὄνομά της
Τὸ παίρν' ἡ θάλασσα μὲ τὰ φιλιὰ
Καὶ σ' ἄλλα μέρη θὰ τὸ πῆ ὁ μπάτης
Οὔτε σὸ ποταμάκι τοῦ κυλᾷ
Τὸ ἄροσερὸ νερὸ μὲ σὸ λειβάδι
Οὔτε εἰς τὴν φλογέρα τοῦ μιλᾷ
Στὴν ἐρωμένη τοῦ βοσκῶ τὸ βράδυ.

Μὰ κάποτε σγαῖ, τὸ ψιθυρίζω
Στὰ πράσινα χορτάρια τὴν αὐγὴ
Σ' ἓνα μικρὸ πουλάκι τοῦ γνωρίζω,
Καὶ εἰς τὸν ἥλιο πρὶν ἀκόμη βγῆ.
Γιὰτὶ μοῦ δίνει τό'να τὴν ἐλπίδα
Τὸ ἄλλο τ' ὄνομά της κελαδεῖ,
Κι' ὁ ἥλιος μὲ τὴν πρώτη του ἀχτίδα
Πρῶτ' τὴν ἐξυπνᾷ νὰ μὲ ἰδῆ.

ΔΙΣΩΠΟΣ

ΔΩΡΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΠΗΓΗΣ ΟΘΩΝΟΣ ΡΕΝΤΖΟΥ

Χρυσὲ πατέρα, μ' ἔπειρα μ' ἔπειρα κ' ἐγὼ γιὰ σένα,
—Γιὰ νὰ 'φξηθῶ τὰ χρόνια σου πολλὰ κ' εὐτυχισμένα—
'Αιγάκι σιγαρόχαρτο! —Μικροῦλα κ' ἡ Πηγὴ σου—
Δέξου το μ' ἓνα μου φιλιὶ καὶ δός μου τὴν εὐχὴ σου.

1η Ἰανουαρίου 1887

OLGA!

O angelo d'amor, di fratellanza,
che dedichi la vita a fare il bene,
che con pietoso cuore e gran costanza
sollevi, pia, gl'infelici in pene! . . .

In questo giorno sacro d'esultanza,
Chi i destini del mondo in mano tiene
pregano gl'infelici ed han speranza
ti benedica, il ciel ti dia ogni bene.

Tu che il lusso de la reggia abbandoni,
e corri pietosa a letti del dolore
e tergi il pianto agli egri e speme doni;

Nou sai gli affetti che gli elevi in core:
vorrebbero adorarti in ginocchioni,
come si fa a la madre del Signore.

Dall'Ospedale della S. S. Annunziata

G. FEDI

Σ. Δ. Τὸ ἄνωθι ποιημάτιον γραφέν κατὰ Δεκέμβριον 1885 ἔνεχειρίσθη τῆ
Α.Μ. τῆ Βασιλίσση ἡμῶν ὑπὸ τοῦ τότε νοσηλευομένου ἐν τῷ Εὐαγγελισμῷ κ.
G. Fedi, εὐγνωμονοῦντος ἐπὶ τῆ ἀπειρῶ ἀγαθότητι Αὐτῆς.

! ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΟΜΑΙ!;

Τῆ Δ.δ. Μ***

Σοῦ ἔτυχε νὰ ἰδῆς ποτὲ τὸν Ἄδη 'ς τ' ὄνειρό σου,
Κι' ἀδιάκοπα τὰ σκέλεθρα νὰ τριγυροῦν ἐμπρὸς σου;
Κ' εἶδες ἐκεῖ 'ς τ' ἀτέλειωτο κρυφοφιθύριμά τους,
Ποῦ ὄλο γιὰ σέ θαρρεῖς 'μιλοῦν, ἀφ' τ' ἄγριο κύτταμά τους;
Νὰ, τέτοιο ἐδῶ μοῦ φαίνεται τῆς Ἀφρικῆς τὸ μέρος,
Κι' ἀνάμεσὸ τους περπατῶ 'σὰ ζουδιακὸ, 'σὰ γέρος.

Siarra Leone

Δεκέμβριος 1886

T.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα)

(Συνέχει· ὄρα προηγούμενον φυλ.)

15 Μαΐου

Μετὰ τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἀπεθεώθην. Αἱ ἰδέξαι μου εἶναι ὑψηλότεραι καὶ φαιδραὶ, ἡ ὄψις μου ἰσχωρότερα, ἡ καρδίη μου συμπαιθεστέρα. Μοὶ φαίνεται ὅτι ὑπὸ τὰ βλέμματά μου τὸ πᾶν καθωραρίζεται· τὸ θρηνώδες, τῶν πτηνῶν κελυθία, καὶ ὁ τῶν ζεφύρων ψιθυρὸς μεταξὺ τῶν κλαδῶν σήμερον εἶναι ὑπὲρ ποτὲ ἠδύτεροι· τὰ φυτὰ ζωογονοῦνται· τ' ἀνθη χρωματίζονται ὑπὸ τοὺς πόδας μου· δὲν φεύγει πλέον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀπαξάντην φύσιν ἐμὴν νομίζω. Οἰωνοὶ μου ὄλω· καλλονὴ καὶ ἀρμονία εἶναι. Ἐὰν ὤφριον νὰ γλύψω ἢ ὕ' ἀπεικονίσω τὸ Κάλλος, ἀπαξίων νὰ λάβω ὑπ' ὄψει πᾶν ἐπίγειον πρόπλασμα, θ' ἀνεύρισκον αὐτὸ ἐν τῇ φαντασίᾳ μου. Ὡς εἶπες! αἱ ὠραταὶ τέχναι εἶναι θυγατέρες σου· σὺ πρῶτος ἐγένεσο ὁδηγὸς τῆς ἱερᾶς ποιήσεως ἐπὶ τῆς γῆς, μόνη· τροφῆς τῶν γενναίων ψυχῶν αἵτινες ἐκ τοῦ μονήρου ἐνδιαϊτήματος αὐτῶν μεταβιβάξουσιν τὰ ὑπεράνθρωπα ἀσμετὰ των μέχρι τῶν μετχγεγεστέρων, διὰ τῶν θεοπνεύστων φωνῶν καὶ σκέψεων αὐτῶν ὀδοῦσαι τοὺς εἰς ἔργα ὕψιστά· σὺ ἐξάπτεις εἰς τὰ στήθη μας τὴν μόνην ἀληθῆ ἀρετὴν ἐπωρελῆ τοῖς ἀνθρώποις, τὴ ἔλεις, δι' ὁ μαιδιξί ἐνίστη τὸ χεῖλος τοῦ ἀτυχοῦς τοῦ καταδικασθέντος εἰς στεναγμούς· καὶ αἰετοὶ διὰ σοῦ ἀναζή· ἡ τῶν ὄντων πηγὴ, ἡ ἠδονή, ἀνευ τῆς ὁποίας τὸ πᾶν θὰ ἦτο χάος καὶ θάνατος. Ἐὰν σὺ ἀπήρχαιο, ἡ γῆ ἀγονοῦ θ' ἀπέθινε, τὰ ζωα, ἐχθρὰ πρὸς ἀλληλα, ὁ ἥλιος, πῦρ κκοποῖόν, καὶ ὁ κόσμος, θρῆνος, τρόμος καὶ γενικὴ καταστροφή. Τώρα ὅτε ἡ ψυχὴ μου φωτίζεται διὰ μ.α. ἀκτίνος σου, λητμονῶ τὰ συμφορὰς μου, γελῶ ἐπὶ ταῖς ἀπειλαῖς τῆς τύχης, καὶ παραιτοῦμαι τῶν κολακευτικῶν ἐλπίδων σου μέλλοντος!— Λαυρέντιε! συχνάκις ἐξαπλόνομαι ἐπὶ τῆς ὀχθῆς τῆς λήμνης τῶν πέντε πηγῶν· αἰσθάνομαι τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κόμην μου θαυπευμένην ἀπὸ τὰς αὔραι· αἵτινες πνεύουσι ὑποκινουσί τὸ χόρτον, καὶ φαιδρύνουσι τὰ ἀνθη, καὶ ρυτιδοῦσι τὰ δίκυγῃ τῆς λίμνης ὕδατα. Τὸ πιστεύεις; Ἐν ἡδέϊα διατελῶν παραπροσὴν βλέπω ἐνώπιόν μου τὰς Νύμφας γυμνάς, πηλώσας, ροδοστεφεῖς, καὶ ἐπικαλοῦμαι συνόδου· αὐτῶν τὰς Μούσας καὶ τὸν Ἑρωτὰ ἐκ τῶν ρυάκων δέ

οἵτινες ἀφρίζοντες καὶ ἠχηροὶ πίπτουσι, βλέπω μέχρι ζώνης ἐξερχομέναις με κόμην στάζουσιν καὶ χυτὴν ἐπὶ των δροσερῶν ὤμων, καὶ με ὀφθαλμοὺς γελίοντας, τὰς Ναιάδας, πιστὰς τῶν πηγῶν φρουροῦς. Φαντασίωσεις! φωνάζει ὁ φιλόσοφος.—Καὶ μήπως τὸ πᾶν δὲν εἶναι φαντασίωσις; τὸ πᾶν! Μακάριοι εἰ ἀρχαῖοι οἵτινες ἐπίστυσον ὅτι οἱ ἀθάνατοι κάτοικοι τοῦ οὐρανοῦ ἤξιουν αὐτοὺς τῶν θείων ἀσπασμῶν των, αἵτινες ἔθυσον εἰς τὸ Κάλλος καὶ τὰς Χάριτας, αἵτινες τὴν λάμψιν τοῦ θεοῦ ἤπλουν ἐπὶ τῶν ἀτελειῶν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸ ὨΡΑΙΟΝ καὶ τὸ ΑΛΗΘΕΣ εὕρισκον θεραπεύοντες τὰ εἰδῶλα τῆς φαντασίας των. Φαντασίωσεις! ἀλλ' ἐν τούτοις ἀνευ αὐτῶν δὲν θὰ ἠθανόμην τὴν ζῶην ἢ ἐν τῇ θλίψει, ἢ (ὅπερ ἐτε πλέον με τρομάζει) ἐν τῇ παγερᾷ καὶ ἀηδεῖ ἀναλγησίᾳ· καὶ ἂν τῇ καρδίᾳ αὐτῇ δὲν θέλη νὰ αἰσθάνηται πλέον, ἰδίαις χερσὶ θὰ τὴν ἀποσπᾶσω τοῦ στήθους μου, καὶ ὡς ἀπίστον ὑπὲρ τὴν θ' ἀποβάλω αὐτήν.

21 Μαΐου

Ὀχμοὶ! μακρὰι, ἀγωνιώδεις νύκτες!—Ὁ φόβος μὴ δὲν ἐπανίδω αὐτὴν με ἐξυπνίξει· καταπρυχόμενος δὲ ὑπὸ θαλαίης, φλογεραῖς ἀγροῖας προσιθίσεως, πηδῶ ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ τρέχω πρὸς τὸν ἐξώστην, τὰ δὲ γυμνά· αἱ παγωμένα μέλη μου ἀνυπαύω μόνον ὅταν διακρίνω ἐν τῇ ἀνατολῇ ἀκτῖνα ἡμέρας. Μετὰ παλλομένης καρδίας τρέχω πλησίον τῆς καὶ—ἐκνήτης ἐγὼ! καταπνίγω καὶ λέξεις καὶ στόνους· δὲν ἐννοῶ, δὲν ἀκούω· παρέρχεται ὁ χρόνος, ἡ δὲ νύξ με ἀποσπᾷ τοῦ παραδεισίου ἐκείνου ἐνδιαϊτήματος.—Ὡς στραπὴ! διασχίζεις τὰ σκότη, λάμπεις, παρέρχουσαι, καὶ αὐξάνεις τὸν τρέμον καὶ τὸ ἔρεβος.

25 Μαΐου

Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ! Σὺ λοιπὸν ἀνέλαβες τὸ πνεῦμά σου, ἡ δὲ Λαυρέντια ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς γῆς τὰς δυστυχίας τῆς· σὺ πείνεις τὸ οὐ· πρὸς τοὺς ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς ψυχῆς ἐξερχομένους στόνους, καὶ στέλλεις τὸν θάνατον ἵνα λύσῃ ἀπὸ τῶν ἀλύσεων τῆς ζωῆς τὰ καταδικασμένα καὶ τεθλιμμένα πλάσματά σου. Ὡ φίλη προσφιλῆς μου! τὰ δάκρυά μου ταῦτα, τοῦλάχιστον ὁ μῆνος φόρος φιλίας ὃν δόναμά νὰ σοὶ προσφέρω, ἃς ποτίσῃ τὸν τάφον σου· ἃς καλυθῇ με ὀλίγην γλῶσσαν τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον σὲ σκεπάζει· σὺ ζῶσα ἠλπίζεις παραμυθίαν τινὰ παρ' ἐμοῦ, καὶ ὄμως! οὐδὲ τὰ τελευταῖα καθήκοντα ἠδυνήθην πρὸς σὲ νὰ ἐκπληρώσω· ἀλλὰ—θὰ ἰδῶμεν πάλιν ἀλλήλους—ναί!

Ὅτε, ἀγαπήτῃ Λαυρέντιε, ἀνεπέβουν τὴν πτωχὴν ἐκείνην ἀθῶν

αν, προσηκόντως τινὰ τῆς ψυχῆς μου ἐφκίνοντο κλάζοντά μοι. Ἄ-
π θ ε α ν ε. Καί ἂν οὐ δὲν μοὶ τὸ ἔγραφε, θεσπίζω ποτὲ δὲν θὰ
τὸ ἐμάνθανον, διότι, περὶ φροντίζει περὶ τῆς ἀρετῆς, τὰ ῥάκη τῆς
πτωχίας φερούσης; Πυλλάκις ἐσκέφθην νὰ γράψω πρὸς αὐτήν. Ἐ-
λαβὼν τὴν γραφίδα, ἀλλ' ἐπισεν ἀπὸ τῆς χειρὸς μου, καὶ τὰ δά-
κρυά μου ἐβρεξαν τὸν χάρτην· ἐφοδούμην μὴ νέα μαρτύρια μοὶ ἀ-
φηγηθῆ, καὶ θίξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου χορδὴν τῆς ὁποίας ὁ δονι-
σμός δὲν θὰ ἔπαυε. Τόσον ταχέως. Φεῦ! ἀποφεύγομεν ν' ἀκούω-
μεν τὰ δεινὰ τῶν φίλων μας, αἱ δυστυχίαι τῶν θαρύνουσιν ἡμᾶς,
ἢ δὲ ἀλαζονεῖα ἡμῶν ἀπαξιοὶ νὰ παρεσχη τὴν παρεκμυθίαν τῶν
λόγων, τὴν τοσοῦτον προσφιλή πρὸς τοὺς δυστυχεῖς, ὅταν δὲν δύ-
ναταί τις νὰ συνδιασῆ μετ' αὐτῶν βοήθειαν ἀληθῆ καὶ πραγμα-
τικὴν. Ἄλλὰ—ἴσως καὶ αὐτὴ καὶ ἡ μήτηρ τῆς μετ' ἐπιθυμη-
σαν ἐν τῷ σμήνῃ ἐκείνων οἴτινες μεθυσκόμενοι ὑπὸ τῆς εὐτυχίας
ἐγκαταλείπουσι τοὺς δυστυχεῖς. Ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει! Καὶ ἐκείνη
ἐν τούτοις ἐγνώρισεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀντιξῆ. Μετρί-
ζει τοὺς ἀνέμους χάριν τοῦ ἀρνίου τοῦ προ-
σπάτως κεκαρμένον—καὶ ἐν χρῶ κεκαρμένου! Καὶ θὰ
ἐνθυμησάι θεσπίζω τὴν ἡμέραν καθ' ἣν αὐτὴ ἐπνεύθη εἰς τὴν
οἰκίαν, φέρουσα κεκλεισμένον ἐν τῷ κανίστρῳ, ἐν ᾧ τὸ ἐργόχει-
ρόν τῆς ἀπέθετε, ἐν κρανίον, καὶ ἀνεσῆκως τὸ πῶμα τοῦ κανί-
στρου, καὶ ἐγάλα, καὶ ἐδείκνυε τὸ κρανίον ἐν μέσῳ ῥόδων κείμε-
νον.—Καὶ εἶναι πολλὰ, μᾶς ἔλεγε, εἶναι πολ-
λὰ τὰ ῥόδα, καὶ τὰ ἐκαθάρισα δὲν ἔχουσιν
ἀκάνθας, καὶ αὐρτον θὰ μαρὰν θῶσι, ἀλλὰ θ'
ἀγοράσω καὶ ἄλλα ἀκόμη διὰ τὸν Χάρο, βλέ-
πετε...καθ' ἡμέραν, κάθ' ἡμέραν· βγαίνου ῥόδα.
—Ἄλλὰ τί θὰ τὰ κάμηρ, Λαυρέττα; τῆ εἶπον—Θὰ
στεφανώσω με ῥόδα αὐτὸ τὸ κρανίον, καὶ
καθ' ἡμέραν με νέα καὶ δροσερὰ ῥόδα—καὶ ἀπο-
κρινομένη ἡδέως καὶ ἐρασιμῶς πάντοτε ἐγάλα. Καὶ εἰς τοὺς λό-
γους ἐκείνους, εἰς ἐκείνον τὸν γέλωτα, καὶ εἰς τὸ ἦθος ἐκείνο
προσώπου παράφρονος, καὶ εἰς ἐκείνους τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐπὶ
τοῦ κρανίου ἀτενῶς προσηλωμένους, καὶ εἰς τοὺς ὠχροὺς καὶ τρέ-
μοντας δακτύλους τῆς οἴτινης ἐπλεκον τὰ ῥόδα—πῶ ἐνόησας πῶς
ἐνίοτε ἀναγκαῖος καὶ γλυκύτατος εἶναι ὁ πόθος τοῦ θανάτου, εὐ-
γλωττος δὲ ἀκόμη καὶ εἰς τὰ χεῖλη κόρης παραφρονησάσης.

Θὰ ἐπανεῖθω, Λαυρέντιε· ἀνάγκη νὰ ἐξέλθω· ἡ καρδίᾳ μου ἐ-
ξογκοῦται καὶ στενάζει ὡσεὶ θέλουσα νὰ φύγῃ τοῦ στήθους μου·
ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους τινὸς μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ ἀναπνέω ἐλευ-
θερώτερον· ἀλλ' ἐδῶ ἐν τῷ δωματίῳ μου—εἶμαι ὡς ἐν τάφῳ.

Ἄνιθην ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου ὄρους· οἱ ἀνεμοὶ ἐμκίνοντο ἔβλε-

πον τὰς δρῦς κυμαινομένας ὑπὸ τοὺς πόδας μου, τὸ δάσος ἐφρύ-
αττειν ὡς θάλασσα ἐν τρικυμίᾳ, ἢ δὲ κοιλάς ἀντήχει· ἐπὶ τῶν
βράχων ἐπεκάθηον τὰ νέφη—ἐν τῷ φοβερῷ μεγαλίῳ τῆς φύσε-
ως ἡ ψυχὴ μου ἐκθιμῶς, τεθορυβημένη ἐλησμόνησε τὰ δεινὰ τῆς,
καὶ ἐπ' ὀλίγον εἰρήνευσε.

Πολλὰ καὶ μεγάλα ἤθελον νὰ σοὶ εἰπῶ· ταῦτα διέρχονται τῆς
διανοίας μου· σκέπτομαι!—κατέχουσι τὴν καρδίαν μου, συσσωρεύ-
ονται, συγχέονται· ἀγνοῶ πόθεν ν' ἀρχίσω· αἴφνης μοὶ διαφεύγου-
σι, καὶ κλαίω κρουνηδόν.

Ὡς παράφρων τρέχω, ἀγνοῶν ποῦ καὶ διατί· δὲν τὸ ἐννοῶ, εἰ
δὲ πόδες μου με σῦρουσιν ἐν μέσῳ κρημνῶν· δεσποζῶ τῶν κοι-
λάδων καὶ τῶν ὑποκειμένων ἐξοχῶν· μεγαλοκρηπῆς καὶ ἀνεξάν-
τλητος φύσις! Τὰ βλέμματά μου καὶ αἱ σκέψεις μου χάνονται
εἰς τὸν ἀπώτατον ἐρίζοντα.—Ἀναβαίνω, καὶ ἵσταμαι ἐκεῖ—ὄρ-
θιος—ἀσθμαίνων· κυττάζω κίτω· ὅποιον βάραθρον! ἰλιγγιῶν ὑψῶ
τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ὀρμητικῶς κατέρχομαι εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ
λόφου ὅπου ἡ κοιλάς εἶναι ζοφερώτερη. Δασύλλιον νεαρῶν δρυῶν με
προστατεύει ἀπὸ τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ ἡλίου· δύο ρυάκια ἡρέμως
κελαρύζουσιν ἔνθεν κάκεισε· εἰ κλάδοι· ψιθυρίζουσι, καὶ μία ἀηδὼν—
ἐπέπληξα ἕνα ποιμένα ἐλθόντα νὰ ἀρπάξῃ ἀπὸ τῆς φωλεᾶς τὰ
μικράτης· οἱ στῆνοι, ὁ ἀπελπισμός, ὁ θάνατος τῶν ἀθῶων ἐκεί-
νων θὰ ἐπωλοῦντο ἀντὶ χαλκίνου νομισματος· οὕτως ἔχει! πλὴν
ἐγὼ τὸν ἀντήμειψα διὰ τὸ κέρδος ὅπερ θὰ ἐπορίζετο ἐξ αὐτῶν,
καὶ μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ ἐνοχλήσῃ πλέον τὰς ἀηδόνας.—
Καὶ ἐκεῖ ἀναπαύομαι.—Ὡ! ποῦ εἴθε, καλοὶ τοῦ παρελθόντος μου
χρόνοι! τὸ λογικόν μου ἀσθενεῖ καὶ μόνον εἰς κίρῳσιν ἀνευρίσκει
ἀνάπαυσιν, ἀλλοίμονον δὲ ἐάν ὄλην ἡθιζάνετο τὴν ἀσθενειάν του.
Σχεδόν!...—Δυστυχῆς Λαυρέττα! ἴσως με καλεῖς. (ἰχολουθεῖ)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Καὶ τοι ὁ Π. Ἀνθῶν οὐδόλως μέχρι τοῦδε ἀνέφερεν εἰδή-
σεις, οὐχ ἦττον ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστάσει ἐξέρχεται τοῦ κύ-
κλου του καὶ ἀπονέμει ἐγκάρδια συγχαρητήρια εἰς τὸ ἐν Βραί-
λα εὐεργετικώτατον τέκνον τῆς Ζακύνθου, κ. Μιχαὴλ Δάρει-
ον, ἱππότην τοῦ Σωτήρος, λαμπρύναντα τὴν ἐκεῖ λαβοῦσαν χώ-
ραν ἐορτῆν τοῦ Διαδόχου. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἡ
εὐγενῆς τοῦ κ. Δαρείου καρδία σφοδρότατον ἡσθάνθη παλμόν, καὶ
εἰς ἐθνικὰς ἀγαλλιάσεις καθὼς καὶ εἰς κινδύνους τὸ θαλάντιόν του
προθύμως ἠνέωξε. Καὶ ὡς Ἕλληνας καὶ ὡς Ζακύνθιοι ὑπερηφά-
νως ἀτενίζομεν τὸ εὐγενὲς τοῦτο τέκνον τοῦ λαοῦ, ἐκ τῶν σπλάγ-
χων τοῦ ὁποίου ἐξεληθὸν τιμᾶ τὴν γεννήσασαν αὐτὸν Ζάκυνθον.

ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Χαρακτήρες ὑπὸ Α. Λασκαράτου.

Ἰπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὁ πολὺς καὶ διδακτικώτατος σα-
τυρικὸς ποιητῆς, καὶ τὸν Π. Ἀνθῶνα διὰ τῆς πολυτίμου συνεργα-
σίας του τὰ μάλα τιμῶν, γηραιὸς κ. Ἀνδρέας Λασκαράτος
ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς εἰς ὀγκῶδη καὶ μετὰ φιλοκαλίας τετυπω-
μένον τόμον, τοὺς χαρακτήρας οὓς προανηγείλαμεν.

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι ἀμίμητον, διότι εἶναι προῖον πολυ-
χρονίου πείρας ἠνωμένης μετὰ πολλῆς μαθήσεως καὶ ἐρευ-
νητικοῦ πνεύματος. Εἶναι ἔργον, ὅπερ πᾶς τις ἀντιπάσης θυ-
σίας ἢ ἀποκτήσῃ ὀφείλει, διότι ἐν αὐτῷ, ὡς ἐν κατόπτρῳ, μελετᾷ
τὸν ὑπὸ διαφόρους ἠθικὰς ἐπόψεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀπαντῶντα
ἄνθρωπον. Ἐκθύμως συσταίνοντες αὐτὸ τοῖς φιλομούσοις συν-
δρομηταῖς ἡμῶν, ἀναδεχόμεθα τὴν προμήθειαν ἀντιτύπων, προ-
καταβαλλομένων δι' ἕκαστον τούτων ὄρ. 5.

Εὐγνώμονα· ἐκφράζομεν εὐχαριστίας πρὸς τοὺς πέμψαντας ἡμῖν συγχα-
ρητήρια ἐπὶ τῇ 1 τοῦ Ν. ἔτους καὶ ἀντευχόμεθα αὐτοῖς πᾶν καταθύμιον.

Οὐχ' ἦττον τὰς αὐτὰς ἐγκαρδίους ἀπονέομεν εὐχὰς πρὸς τε τοὺς συνδρο-
μῶντας ἡμῶν· ἀποτελεσματικῶς διὰ τῆς πολυτίμου συνεργασίας των, ὡς καὶ
πρὸς ἐκεῖνους οἵτινες αὐθρομήτως καὶ ἄνευ μεμψιμοιριῶν ἀπέτισαν τὴν συνδρο-
μὴν των, ὑποστηρίζοντες ἔργον ἀφορῶν εἰς ὅλους ἐθνικὸν καὶ οὐχὶ φιλοκερ-
δεῖας σκοπόν. Ἀποροῦμεν δὲ λέξεων ἵνα εὐχαριστήσωμεν δεόντως τὰ σπουδαῖα
φύλλα ἐξωτερικοῦ τε καὶ ἐσωτερικοῦ, οὐ μόνον διὰ τὴν τιμῶσαν ἡμᾶς ἀνταλ-
γὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐνθέρμους συστάσεις των. Πλὴν ὅσα ἐνθαρρύνουσιν ἡ-
μᾶς τ' ἀνωτέρω, τοσαύτην πικρίαν ἐμβάλλουσιν ἡμῖν οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι οἵτινες
καθυστεροῦσι τὴν εὐτελεῆ συνδρομὴν των, καὶ φέροντες πρόσκομμα εἰς τὴν
βελτίωσιν τοῦ Π. Ἀνθῶνος, περὶ ἧς ἀπό τινας μεριμνῶμεν.

Η. Διεύθυνσις

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΠΑΡΟΡΑ ΜΑΤΑ

Σελ. 179 στίχος 2 ἀντὶ ἤδη νῦν ἀνάγν. ἤδη τοῦ
 " 253 " 11 " ἀλλὰ " καὶ
 " " 15 " Βελτάρτος " Βολταίρος